

- א. לפרש"י, איסור ספיחים המדובר הוא לאחר הביעור, והכרוב אין לו ביעור כי הוא מתקיים בארץ כל ימות הגשמים, לכן אינו אסור מן הדין אלא שחכמים גזרו. ורבנו תם מפרש שמדובר קודם הביעור, ודרש רבי עקיבא לאסור ספיחים מהתורה. ולפי שיטתו נחלקו רבי שמעון וחכמים האם יש לגזור בספיחי כרוב, הדומים לאילן ולא לזרעים, אטו ספיחי זרעים, אם לאו. ואולם חכמים חולקים על רבי עקיבא וסוברים שאין איסור מהתורה אלא לאחר הביעור (מולבדמתך ולחיה אשר בארצך...), אבל קודם זמן הביעור אין איסור ספיחים אלא מדרבנן [וכן הלכה], הלכך אין לגזור ספיחי כרוב אטו שאר ספיחים. ורבנו נסים גאון מפרש בספיחים של שביעית שיצאו למוצאי שביעית, שאסורים מדרבנן עד שיעשו כיוצא בהם, מפני הרואים שסברו שלקטם בשביעית. ובספיחי כרוב לא גזרו לרבי שמעון מפני שהם גדלים במהרה. ודוקא לרבי עקיבא שעיקר איסור ספיחים מהתורה, אבל לחכמים אין לגזור ספיחי כרוב אטו שאר ספיחים כאמור (וע"ע ר"ש שביעית; חזו"א שביעית ט, ב – בדעת הרמב"ם).
- ב. ספיחי ערב שביעית שלקטם בשביעית, אף על פי שיש להם דין שביעית לענין סחורה ושאר הלכות [שהרי בירק הולכים אחר זמן לקיטתו], אין בהם איסור ספיחים. כן כתבו התוס' כאן. ואילו במקומות אחרים (ר"ה יד: וסוכה לט:) משמע בתוס' לכאורה שאין חילוק בין איסור ספיחים לשאר הלכות, אלא לעולם הולכים בירק אחר גמר גידולו, וכל שנגמר הפרי בששית מותר גם אם נלקט בשביעית. ובמקום אחר (קדושין ב:) משמע בתוס' שהולכים בירק אחר רוב גידולו (וע"ע בריטב"א שם).
- ומדברי הרמב"ם נראה שגם לענין איסור ספיחים של ששית שנכנסו לשביעית הולכים בירק אחר הקיטה, אך דוקא אם גדל בשביעית, הרבה או מעט, אבל אם נגמר גידולו בששית – אין בו איסור ספיחים [שלא כלענין שאר הלכות שהולכים בירק אחר לקיטה ממש] (עפ"י חזו"א שביעית ט, ב-ג. וע"ע בפירוט השיטות להלכה, בחזו"א שם ס"ק טו-יז; מנחת שלמה מט-ג).

דפים נב – נג

צח. מה דין ביעור באופנים דלהלן?

- א. המוליך פירות שביעית ממקום למקום.
  - ב. מי שהוציא פירות שביעית מהארץ לחו"ל.
  - ג. שלשה מיני כבשים בחבית אחת.
  - ד. מהי ההגדרה הכללית לקביעת זמן הביעור לפירות שביעית?
  - ה. מאיזה שלב בגידול הפרי חל האיסור לאבדו בשביעית?
- א. המוליך פירות שביעית ממקום שכלו בו הפירות לחיה מן השדה ונתחייבו בני המקום לבערם, למקום שלא כלו, או ממקום שלא כלו למקום שכלו – חייב לבער.
- פירות הבאים ממקום שכלו, אפשר שחייבים לבערם מדין תורה, ואפשר שאין חיוב אלא משום נתינת חומרי המקום שיצא משם אבל מהתורה חיוב הביעור נקבע לפי המקום שהם נמצאים שם עתה. נראה שתלוי הדבר בפרש"י ובשני תירוצי התוס'. ע' חזו"א שביעית יג, ב; או"ח קכד. ולכאורה יש נפקותא מעשית בשאלה זו, בפירות הנשלחים ממקום למקום ללא שהולכים בן המקום; האם זמן ביעורם חל כאשר כלו במקום שיצאו או במקום שהם שם.